

De Queeste

Thriller

De Queeste

Thriller

Rien Schalkwijk

Auteur: Rien Schalkwijk

Coverontwerp: Michelle Haak (www.miesart.nl)

ISBN: 9789402165685

NUR: 332

© Rien Schalkwijk 2017

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

PROLOOG

Everglades, Monroe Station, 5 januari 2020

Met een grote grijns op zijn gezicht liep Ray Scott over de kleine, onverharde parkeerplaats van het afgelegen Ranger Station naar zijn Blazer. Hij was dertig jaar gelukkig getrouwd en afgelopen herfst opa geworden van zijn eerste kleindochter. Maar het gaf het hem nog altijd een kick om op de eerste werkdag na zijn kerstverlof de jonge telefonistes een gelukkig nieuwjaar te wensen en ze daarbij hartstochtelijk op hun wangen te kussen. Natuurlijk was het een beetje ziek, maar het liet zijn bloed nou eenmaal sneller stromen. Hij stapte in zijn patrouilleauto en zette de motor aan. Onmiddellijk schalde 'It's a Marshmallow world in the winter' van de Ratpack door de auto. Met een vloeiende handbeweging zetten hij de volumeknop op laag en switchte meteen door naar een lokaal FM-station. Kerstmis was inmiddels achter de rug en voor hem lagen een paar saaie maanden in de Everglades.

Maanden waarin de bomen voor het grootste deel kaal waren, mensen de Everglades links lieten liggen en de dieren onzichtbaar of minder actief waren. Hij reed Loop Road op en binnen 10 minuten was hij diep in de Everglades. Hij keek om zich heen en moest erkennen dat saai niet het juiste woord was, het was een godsgeschenk dat hij hier Ranger mocht zijn, op de plaats waar de Big Cypress Reserve samenkwam met de machtige Sawgrass River. Hij verheugde zich op zijn wekelijkse bezoekje aan Dusty. Dusty woonde al zo lang Ray werkte in Monroe County, halverwege Loop road, in de middle of nowhere. Nadat Ray hem jaren geleden had opgepakt voor stroperij, was er in de loop der jaren een hechte vriendschap ontstaan, een vriendschap waarbij Ray af en toe een oogje dichtkneep, en Dusty zorg droeg voor een goede fles whisky in huis met een doosje fijne Cubaanse sigaren. Alhoewel Ray al jaren geleden was gestopt met sterke drank en de bijbehorende sigaretten, waren dit wekelijkse stiekeme uitjes voor hem. Vijf minuten later zag hij het huisje, een beetje verstopt, op een verhoogde plek in het moeras liggen.

Hij liet zijn auto midden op de weg staan want andere auto's waren rond deze tijd in het jaar onwaarschijnlijk en liep richting het huisje. Nog voor hij daar aankwam liep Dusty hem al tegemoet. Verbaasd bemerkte Ray dat Dusty een serieuze blik had, heel anders dan bij andere bezoeken. 'Wat is er aan de hand, je ziet erg bezorgd uit, is er iets mis met je?' Dusty zuchtte Met mij is er niets mis, maar toch is er van alles mis. Ik weet niet wat, maar het klopt niet.' Ray barste in lachen uit om het potsierlijke gezicht van Dusty. Die draaide zich om en wenkte. Ray volgde hem naar de achterkant van het huisje waar een roestige propellerboot aan een steiger lag. 'Stap in Ray, ik laat het je zien.' Het gedrag van Dusty was erg vreemd en Ray merkte dat hij nieuwsgierig werd. Hij had zijn maat nog nooit zo verward gezien en maakte zich zorgen over wat hij te vertellen zou hebben. Even later kwam de motor met een doofmakende herrie op gang en met grote snelheid voeren ze de rivier van gras op. 'Wat is er nu aan de hand maat?' Maar Dusty zweeg en bleef dat doen. Toen ze na een aantal minuten varen aangekomen waren bij een plek waar het water hoger stond dan het gras, zodat het leek alsof ze op een meer zaten, zette Dusty de motor uit. Hij pakte uit de borstzak van zijn overhemd twee sigaren en gaf er een aan Ray. 'Steek je sigaar in de brand en kijk wat er gebeurt.' Langzaam en wantrouwend stak Ray zijn sigaar aan en terwijl hij de weldadige rook in zijn mond rond walste keek hij om zich heen.

'Jezus, Maria, Moeder van God' riep hij verschrikt uit.

☐

Homestead, Florida, 6 januari 2020

Elisa was aan het spelen in de achtertuin van het nieuwe huis waarin ze een paar maanden geleden waren komen wonen. Het was een superhuis, met een grote tuin, die grensde aan een natuurgebied. Voordat ze buiten ging spelen moest ze altijd even aan haar moeder vragen of die in de tuin rond wilde kijken of er geen vreemde beesten waren. Het was al een keer voorgekomen dat er een buideldier achter op het terras zat. Gelukkig was dat geen eng beest en met een beetje aandrang was het snel vertrokken, terug de natuur in. Vandaag had haar moeder even vluchtig rondgekeken voordat ze weg moest naar haar werk in de avondwinkel. De vader van Elisa zou snel terugkomen van zijn werk. En hoewel het tegen haar principes was, had ze toch

besloten dat Elisa zich maar een half uurtje alleen moest vermaken. Elisa was acht en vond zelf dat ze best een half uurtje alleen kon zijn. 'Vanavond laat, als ik terug ben, kom ik je nog even een kus geven' riep de moeder van Elisa tegen haar dochter terwijl ze in haar auto stapte. Elisa zwaaide even en draafde de tuin in. Eigenlijk wel spannend, zo helemaal alleen thuis zijn. Elisa liep naar de zandbak, maar keek al snel over haar rug naar het aanlokkelijke felgroene zeil dat over het zwembad gespannen zat omdat het winter was. Voordat het zeil erop ging had ze nog net een paar keer kunnen zwemmen in hun zwembad. Cool. En hoewel het haar strikt verboden was, was de verleiding te groot. Ze liep naar het zwembad en probeerde een hoekje van het grote zeil op te tillen om te kijken of het water er nog in zat. Het zeil zat los. Ze trok wat harder en stak haar hoofd voorzichtig onder het doek om naar binnen te kijken. Even zag ze een paar donkere ogen die haar aanstaarden, toen werd het donker.

?

Australië, Broken Hill, 6 januari 2020

Zuchtend stapte Ben op zijn quad om vanaf het erf van zijn boerderij de heuvels in te rijden. Normaal gesproken een heerlijk ritje, zeker nu, in de zomer. Jammer genoeg was het gisteren bij de BBQ van zijn vriend een beetje te gezellig geworden, zodat ze allebei met een flinke kegel op, diep in de nacht in hun bed waren gerold. Maar het werk riep, ook met een kater. Hij gaf wat meer gas en reed van de zandweg een weiland op richting de heuvels in de verte. Het rode stof verstikte zijn adem bijna. Tien minuten later kwam hij bij de plaats aan waar zijn kudde gisteren aan het grazen was. Hij stopte en keek om zich heen, niets. 'Verdomme, waar zitten die beesten' dacht hij terwijl hij al vloekend de wilde honden de schuld gaf die zijn kudde nu en dan een flink eind wegjoegen. Hij reed voorzichtig door, om zich heen turend. Het duurde niet lang of hij zag een aantal witte vlekken in de verte. 'Gelukkig, ze zijn niet al te ver gelopen' dacht hij. Hij keek nog een keer en verbaasde zich erover dat geen van de vlekken bewoog. Vreemd, hoewel de schapen meestal een tijdje op een plek bleven staan, liepen er altijd wel wat rond in hun eentje. Hij reed wat harder en voelde zijn hartslag in snelheid toenemen. 'Nee, dit kan niet!' Met trillende benen stapte hij af en keek strak naar voren. Voor zover het oog kon reiken

zag hij zijn schapen, liggend, doodstil. Hij liep naar het eerste beestje en voelde aan de lippen, koud. Hij rende naar het volgende en het volgende en het volgende, koud. Koud, Koud, Koud.

?

Butangila, Democratische Republiek Congo, 6 januari 2020

Kwame rende de misspost in en zonder te kloppen viel hij bijna de kamer van Zuster Hilde binnen. Zijn gezicht was asgrauw, en hij snakte naar adem. Zuster Hilde liet van schrik haar kopje ochtendthee op de grond vallen. Met een strenge blik keek ze Kwame aan en vroeg hem of hij niet meer wist dat hij eerst op de deur moest kloppen. Kwame hapte naar adem en riep: 'Dood, dood, dood, ze zijn allemaal dood.' De boze blik van zuster Hilde maakte plaats voor een bezorgde frons: 'Hoe dood, wie, waar, vertel. Wacht, ga eerst eens even zitten en drink een slok thee.' Snel pakte ze een kopje en vulde dit met thee uit de kan die op haar bureau stond. 'Dood, iedereen. Toen ik vanmorgen wakker werd, en naar buiten ging, was iedereen dood. Mensen liggen voor hun huis, in hun huis, overal, iedereen is dood, behalve ik.' 'Het begon te draaien voor haar ogen, Ebola doodt niet in een nacht, wat kon dit zijn? Kwame was een betrouwbare medewerker, zou hij gek geworden zijn?' Even later liepen ze snel langs het rivierpad naar het dorp van Kwame. Gelukkig was het vlakbij, en het duurde niet lang of het dorp kwam in zicht. Zuster Hilde voelde dat er iets niet in orde was, het was doodstil, en het was nooit doodstil in de buurt van het dorp. Ze liepen de hoofdstraat in.

?

Apeldoorn, Nederland, 6 januari 2020

Ilse parkeerde haar auto op de parkeerplaats van de Apenheul en verheugde zich op de groep managers die ze vandaag een training ging geven. Een half jaar geleden waren ze begonnen met de trainingen voor managers die in een halve dag tijd, aan de hand van een aantal opdrachten, meer inzicht kregen in het sociale gedrag van bonobo-apen als metafoor voor het gedrag van medewerkers binnen een bedrijf. Ze leerden beter waarnemen waardoor ze effectiever met hun medewerkers om konden gaan. Hoewel Ilse primatenbioloog was,

en verantwoordelijk voor de fokprogramma's in de Apenheul, vond ze deze workshops een leuke afwisseling.

Nadat ze een kopje koffie had gedronken liep ze snel het park in. Het was heerlijk, zo vroeg in de ochtend. Geen bezoekers, zelfs nog geen verzorgers. Een aantal apengroepen zaten in deze tijd van het jaar binnen, maar veel andere soorten vermaakten zich prima in de restanten sneeuw. Niet veel later kwam de biotoop van de bonobo's in zicht. Het waren haar lievelingsapen. De vrouwtjes zijn dominant, en alle stress, geschillen en problemen werden opgelost door heftige vrijpartijen tussen de apen, iedereen met iedereen, mannen met mannen, vrouwen met vrouwen. Hoe anders gaat het in de mensenwereld. Toch zijn deze apen, genetisch gezien zeer verwant aan mensen. Ilse liep een kleine verhoging op naar de rand van het leefgebied van de bonobo's. Ze zag niemand buiten. Dat was vreemd, want bonobo's hielden van spelen en sneeuw vonden ze zéker erg leuk. Aarzelend liep ze weer naar beneden om het nachtverblijf binnen te gaan. Daar stokte haar adem. Al haar bonobo's lagen op de grond, in elkaar verstrengeld met gesloten ogen. Ze begon te gillen en alles begon te draaien voor haar ogen. Haar benen werden als was en voordat ze het beseftte viel ze in een zwart gat.

DEEL 1

‘Ad eundum quo nemo ante iit’

(Te gaan waar niemand ooit gegaan is)

1

Nederland, 7 januari 2020

De sfeer in het Dominicanenklooster, de werkplek van Jason, was geladen. De eindbaas was onverwacht overleden. Gisteren aan het begin van de middag werden alle toeristen en bedevaartgangers verzocht te vertrekken uit Vaticaanstad. Binnen een uur waren alle Vaticaanse Musea verlaten. Daarna werden de deuren van de St. Pieter gesloten. Rome, en niet veel later de rest van de wereld, keek via internet toe in opperste verbazing. Normaal gesproken werd de St. Pieter alleen gesloten als de Heilige Vader was overleden. Maar de huidige paus was pas zes maanden geleden gekozen, was relatief jong, kerngezond en leek een groot aantal jaren voor zich te hebben. En toch, toen de doodsklok van het Vaticaan begon te luiden, bleek het onmogelijke mogelijk te zijn. De paus was dood.

2

Nederland, 9 september 2019

Jason werkte als informatieanalist bij de Algemene Inlichtingen en Veiligheids Dienst. Zijn taak was het analyseren van nieuwsberichten en informatie van linksradicale groeperingen. Na de aanslagen op Pim Fortuijn en andere, nauwelijks of niet in het nieuws gekomen acties, werden deze groepen scherp gemonitord. Zijn werk was okay, hij had een behoorlijk salaris, maar het was jammer genoeg niet zo spannend werk als hij had gedacht toen hij, nu inmiddels drie jaar geleden, gereageerd had op de online sollicitatie-advertentie van de dienst. Hij dacht dat hij in een spannende wereld terecht zou komen met spionnen, FBI, CIA en meer van dat soort organisaties waarvan hij veel wist, door de boeken die hij las. Maar niets van dat alles. Het was een gewoon kantoor dat hij deelde met 5 collega's, met grijze stalen kasten en de standaard kantoorhumor.

☐

Op 9 september ontving hij een e-mailtje wat hem verbaasde en irriteerde, maar wat ook een flinke dosis nieuwsgierigheid opwekte.

-----ORIGINAL MESSAGE-----

From: Pieter G. Brent <pg.brent@domnl.org>

To: Mees, Jason <j.mees@minbzk.nl>

Sent: Fri Sep 09 12:00:20

Subject: Uitnodiging

Beste Jason,

Hierbij wil ik je uitnodigen voor een gesprek over de invulling van de vacante functie van informatie-onderzoeker binnen onze organisatie. Je ontvangt deze uitnodiging omdat je geselecteerd bent op basis van de aan ons ter beschikking gestelde gegevens over jou. Bovendien hebben we begrepen dat je huidige baan jou niet brengt wat je van de functie verwacht had.

Ik realiseer me dat dit e-mailtje vreemd over kan komen. Echter, er liggen binnen onze organisatie enorme uitdagingen voor jou klaar, waar je je tanden in kunt zetten. Ik ben ervan overtuigd dat als ik je wat meer heb kunnen vertellen, je zeker geïnteresseerd zult zijn. Door het delicate karakter kan ik die informatie alleen met je

delen in een face to face gesprek. Ik stel dan ook voor om elkaar te ontmoeten volgende week maandag om 09.00 uur op onderstaand adres.
Indien je niet in wilt gaan op deze uitnodiging of de datum niet schikt, laat het me dan even weten via onderstaand e-mailadres.

Vriendelijke groet,

DOMNL
Pieter G. Brent
info@domnl.org
Bezoekadres
Bosweg 12
5244 NH ROSMALEN

Jason had het e-mailtje 5 keer gelezen en vond het vreemd. Van de naam van de organisatie werd hij niets wijzer, ook niet na een Google-sessie. Er stond een klooster geregistreerd van een religieuze orde met de naam 'Dominicanen'. Verder viel er niet heel veel over te vertellen. Hij ging gewoon aan het werk maar draaide 's avonds het e-mailtje uit stopte het in zijn werktas. 's Avonds in zijn appartementje in Scheveningen had hij het nog een paar keer gelezen onder het genot van een glas whisky en getwijfeld of dit een flauwe grap of echt was. Tot zondagmiddag twijfelde hij. 'Als je niet op de afspraak ingaat, weet je het nooit. Maak je een keer wat spannends mee, mag je het niet laten liggen,' overtuigde hij zichzelf uiteindelijk.

Op maandagmorgen stapte hij om zeven uur in zijn auto om via de A12 en A2 naar Brabant te rijden. Halverwege zette hij de motor af op een rustig plekje van de parkeerplaats van een pompstation en belde zijn baas om te zeggen dat hij zich niet lekker voelde en een dagje op bed bleef liggen. Hij vertelde dat hij verwachtte de volgende dag weer fit te zijn. Zijn baas lachte en gaf hem het advies voortaan niet meer zoveel te drinken op zondagavond. Jason keek op zijn horloge en gokte erop dat hij nog wel even tijd zou hebben om snel een beker koffie te halen uit de shop van het pompstation. Niet veel later zat hij weer op de weg richting Rosmalen. Het was al bijna half tien toen hij de Bosweg vond. Het was een smal onverhard weggetje dat het bos in leidde. 'Ontegengesteld een Bosweg,' mompelde Jason in zichzelf. Hij reed stapvoets waarbij hij de diepe kuilen in het weggetje probeerde te vermijden. Even later doemde er een groot gebouw voor

hem op. Het zag er inderdaad uit als een oud klooster. Nadat Jason zijn auto had geparkeerd en naar de ingang was gelopen zag hij het bord naast de toegangspoort waarop stond: 'Dominicaner Klooster | Domnl | Dominicanen Nederland.' Nog voor hij aan kon bellen ging de poort open en stapte er een man in een zwart pak naar buiten. 'Een buitengewoon goedemorgen Jason. Ik stel het erg op prijs dat je de tijd hebt genomen ons met een bezoek te vereren.' Jason vond het een rare kerel met een ouderwets en tegelijk vrolijk taalgebruik maar liep niettemin achter hem aan naar binnen. Toen ze even later in een kantoor zaten werd er binnen een half uur veel duidelijk.

'Jason, ik ben blij dat je hier bent. Ik kan me voorstellen dat mijn e-mailtje je verrast heeft. Ik wil mijn excuses aanbieden voor mijn vaagheid. Toch heb ik hier een goede reden voor, dat zal je binnenkort wel duidelijk worden. Onze kloosterorde is één van de oudste katholieke organisaties in de wereld en is bekend als de orde van de Predikheren of Dominicanen. We hebben een belangrijke rol gespeeld in de vorming van de Westerse Wereld, veelal met goede werken, soms ook op manieren die nu ook nog veel controverser oproepen.' Jason, die niet kerkelijk was, en al helemaal niets van het katholieke geloof wist, knikte beleefd en luisterde naar het verhaal wat de man vertelde. 'Dus als ik het goed begrijp bent u een kloosterling en is uw naam broeder Pieter?' 'Dat is juist, maar je kunt me gewoon Pieter noemen hoor. Ik ben op de eerste plaats een gewoon mens net als jij, heb ook gestudeerd en altijd gewerkt als bedrijfseconoom.'

'Zoals ik al eerder zei zien de mensen in de buitenwereld ons als broeders, pastors en leraren, maar we doen nog veel meer. Wereldwijd onderhouden we een netwerk met zowel broeders als lekenbroeders. We hebben jouw naam gekregen van één van onze lekenbroeders. Dat zijn mensen die een normaal maatschappelijk leven hebben en niet in een klooster wonen, maar zich in leven en werken zeer verwant voelen aan onze orde. Jij bent een rising star binnen het AIVD maar hebt weinig mogelijkheden om door te groeien, door alle bureaucratische processen binnen de overheid, waar ik mezelf en jou niet mee lastig zal vallen. Wat wij zoeken is een slimme medewerker die verstand heeft van het vergaren van informatie uit traditionele en moderne communicatiemiddelen en die deze

informatie kan analyseren.' Jason, die in de omschrijving van de werkzaamheden veel herkende van zijn huidige baan, werd nog niet echt warm van de aanbieding.

'Ik kan me voorstellen dat wat ik heb verteld erg lijkt op je huidige baan, maar er zijn twee grote verschillen. Op de eerste plaats moet je niet alleen verzamelen en analyseren, maar vragen we je ook te interpreteren. Je moet wat vinden van de informatie die je verzamelt. Het verzamelgebied is de hele wereld. Je moet naar afwijkingen in nieuwsberichten zoeken, naar bijzondere en mystieke gebeurtenissen en verbanden tussen zaken zoeken. Het kan daarbij gaan om gewone nieuwsberichten, maar ook om opmerkelijke, controversiële of vreemde berichten. Je werkt alleen, en bent zelf verantwoordelijk voor je resultaat. Lijkt het je wat?'

Jason dacht even na. Het was een vreemd, maar ook interessant aanbod. Maar goed, zijn baan bij de overheid gaf wel meer zekerheid. Twijfelend keek hij zijn gesprekspartner aan.

'Voor je antwoordt, want ik kan me voorstellen dat je aarzelt; Ik heb begrepen dat je nu zo'n 2000 euro netto verdient bij de AIVD. Ik kan je het dubbele geven, en daarnaast een premie van 25.000 euro als je je contract tekent. Jason wist niet wat hij hoorde. Dit aanbod zette zijn hele wereld op zijn kop. 'Het is een genereus aanbod, maar toch kan ik er geen gebruik van maken. Ziet u, ik woon in Scheveningen, het is niet te doen om op en neer te rijden iedere dag.' Zijn gesprekspartner glimlachte: 'Dat is dan ook niet helemaal de bedoeling. Voorwaarde bij deze baan is dat je komt wonen binnen de muren van ons klooster.' Hij wachtte even om de reactie van Jason te peilen. 'Ik zie dat je schrikt maar dat is nergens voor nodig. Je kunt je eigen huis gewoon aanhouden. Zoals je zult begrijpen werkt een klooster iets anders dan een gewoon kantoor. Wij kennen geen kantoortijden. Soms zullen vergaderingen en overleggen 's avonds plaats vinden, na onze kerkelijke plichten, of juist erg vroeg in de ochtend. Het is de bedoeling dat je hier 4 weken aaneengesloten woont en werkt, dan krijg je een week vrij, waarin je natuurlijk gewoon naar je eigen huis kunt gaan. Overigens betekent dit niet dat je een broeder hoeft te worden. Je hoeft ook geen dingen te doen in de kerk, al mag het wel

natuurlijk. Je krijgt een klein maar geriefelijk appartement waar je in principe ook gewoon gasten ontvangen, mits je je een beetje aan de gewoonten van onze orde houdt. En natuurlijk kun je gaan en komen als je zelf wilt. Je bent een jongeman, en ik snap dat je weleens uit wilt. Het is dus zeker geen gevangenis. Zie het meer als een bedrijfswoning bij een bedrijf.' Jason twijfelde en gaf aan dat hij erover wilde denken. Ze spraken af dat hij vóór vrijdag zou laten weten of hij de baan wilde of niet. Een half uurtje later zat Jason in de auto en reed de bosweg af, richting de snelweg. Aan het begin van de bosweg stopte hij en staarde voor zich uit. Hij stapte de auto uit, en voelde een gure wind aan zijn jas trekken. Hij voelde de kou niet, maar ging op de motorkap zitten en stak een Marlboro op. Vijf minuten later stapte hij weer in de auto en draaide terug de Bosweg in. Hij belde aan bij het klooster, waar de deur vrijwel onmiddellijk werd opengedaan door broeder Pieter. 'Ik doe het.' Met een glimlach werd Jason binnengelaten.

?

3

In de refter waar de meeste broeders aan het ontbijt zaten, werd zacht gesproken. Hun op religie gerichte levensstijl kenmerkte zich door een kalme wijze van communiceren. Op een rustige wijze werd er gespeculeerd over de meest vergezochte complottheorieën. Intussen zat in de kapel een broeder op zijn knieën voor het altaar te bidden. Dit zouden de broeders om beurten blijven doen totdat de paus begraven was. Het bidden ging 24 uur per dag door. Iedere broeder moest 2 uur bidden, daarna werd hij afgelost. Er hing een bijzondere sfeer in het grote kloostergebouw, een soort rustige gelatenheid en tegelijk iets van opwinding.

Jason pakte een kop koffie en liep naar zijn kantoor. Hij had een eigen bureau, met een hoog plafond en ramen van boven tot onder, die uitkeken op de binnentuin van het klooster. Het was een prettige kamer zonder tl-licht met een aangenaam zitje. Jasons gedachten gingen terug naar begin november, toen hij voor het eerst zijn nieuwe kantoor binnen was gelopen. Er was veel gebeurd intussen. Het appartement dat hij had betrokken, lag op de begane grond in een bijgebouw van het klooster. Hij keek uit op een bos en 's avonds huppelde de konijnen zijn terras voorbij. Het appartement was veel groter en mooier dan zijn eigen huis in Scheveningen, hij was daarom nog maar een keer terug naar huis gegaan. Hoe kon zijn eigen huis in een volksbuurtje, zonder bomen in de buurt, opwegen tegen een leuk, gezellig appartement midden in de bossen. Hij miste de zee af en toe, maar dat woog niet op tegen de voordelen. Hij ging achter zijn Mac zitten en opende het programma News Crafter. De technische mogelijkheden binnen het klooster om informatie te vergaren waren ongelooflijk groot en soms zelfs beter dan de mogelijkheden bij de AIVD. Met News Crafter kon hij bijna vijfduizend kranten online lezen en scannen op bepaalde woorden. Ook kon het programma verbanden leggen tussen professionele nieuwsberichten en persoonlijke berichten op sociale netwerksites. Zo kon er een prioritering worden gemaakt van het belang van bepaalde nieuwsberichten en van afwijkingen er op. News Crafter had een sterk intelligent algoritme en was in eigen huis ontworpen. Jason had al een paar keer gevraagd wie

de ontwerper was, maar daar werd vriendelijk ontwijkend op gereageerd.

De afgelopen dagen waren bijzonder geweest wat nieuwsberichten betreft. De paus was overleden, er was waarschijnlijk een nieuwe variant van Ebola ontdekt in Congo en een apenkolonie in de Apenheul had vergiftigd voedsel gegeten waardoor deze in een nacht tijd was uitgeroeid. Hij zocht in een menu zijn standaard rijtje zoekwoorden op en drukte op Enter. Het duurde niet lang of hij had zijn eerste hit. Meestal duurde het een paar minuten, dus dit was opvallend. En vrijwel onmiddellijk scoorde hij een tweede hit, en een derde. Het ging maar door en door, totdat hij meer dan honderdvijftig hits had. Jason staarde naar zijn beeldscherm, dit was vreemd. Hij had iedere dag wel een of twee hits uit News Crafter, maar nooit meer dan vijf en al helemaal geen honderdvijftig. Hij klikte op een willekeurige link, en een nieuw venster opende zich met daarin een pagina van een Engelstalige krant uit Mexico. Hij las het korte bericht.

Mysterieuze Koeienziekte

El Consuelo 7 jan. In el Consuelo zijn op drie verschillende ranches afgelopen nacht grote aantallen dode koeien gevonden. Op twee van de farms zijn alle koeien dood, op een andere farm leven nog twee koeien die kerngezond blijken te zijn. Een veearts ter plekke kon ons niet vertellen waaraan de dieren gestorven zijn. Enkele dieren zijn getransporteerd naar Chihuahua waar de faculteit dierengeneeskunde de dieren zal onderzoeken. De farmers reageerden met verslagenheid. (CPA)

Hij klikte nog een paar keer op een paar links en vond een vergelijkbaar bericht uit Australië, waar het om schapen ging. Toch kon hij niet direct verbanden vinden. Opeens stuitte hij op een afwijkend bericht:

Extreme geboortegolf Alligators

Everglades City 7 jan. Natuurbeheerders nemen een extreme geboortegolf waar van alligators in het stroomgebied tussen de Big Cypress Reserve en de

Everglades. Onderzoekers wijten de geboortegolf aan de zeer warme laatste maanden van vorig jaar. Toch is de geboortegolf opmerkelijk omdat de eieren van Alligators erg gevoelig zijn voor temperatuurwisselingen en koude temperaturen. De temperatuur aan het einde van december is een paar weken erg laag geweest, maar het lijkt er op dat dit geen invloed heeft gehad. Een zoöloog van Gatorland in Orlando verklaarde dat de afgelopen maanden weliswaar erg warm zijn geweest, maar dat sinds het park bestaat er nog nooit zoveel jonge reptielen zijn geboren in de winter. Hij gaf aan dat afwijkende aantallen geboortes wel eens vaker voorkomen, maar zeker niet op de schaal waarin het nu gebeurt. Niettemin is hij blij met de jonge alligators. 'Na vele jaren van worstelen en vechten tegen de afkalving van het leefgebied van de alligator, lijkt het er steeds meer op dat we succes gaan hebben,' aldus de zoöloog. Onderzoekers van de universiteit van Miami zijn een project gestart om de bijzondere geboortegolf nader te gaan onderzoeken (Orlando Sentinel)

Jason liep naar een raam en zette het wijd open. Hij pakte zijn sigaretten en stak er een aan terwijl hij ver uit het raam leunde. Alhoewel het niet op prijs werd gesteld dat hij binnen rookte had hij een peuk nodig om hetgeen hij zonet had gezien te overdenken. 'Vreemd, vreemd. Het voelt niet goed, maar ik weet niet waarom.' Hij besloot een paar uitdraaien te maken en naar de kamer van broeder Pieter te gaan, de magister van de orde. Hij liep door de gang en keek door de openstaande deur de kapel in. Daar zag hij broeder Pieter geknield voor het altaar. Hij bleef aarzelend staan. 'Kan ik je helpen Jason,' vroeg een rustige stem. Achter hem stond broeder Jacob, een oude vriendelijke man. Jason zei dat hij broeder Pieter wilde spreken maar dat die in de kapel aan het bidden was. 'Weet je wat, hij is net begonnen met zijn bidstonde, ik zal hem aflossen, zodat jij even met hem kunt praten. Ik zie aan je ogen dat je geen twee uur kunt wachten.' En voordat Jason kon protesteren dat het niet zó belangrijk was liep hij de kapel al in. Jason had erg moeten wennen aan de

extreme vriendelijkheid en behulpzaamheid van de broeders. Hij voelde zich er nog steeds opgelaten over maar kon er inmiddels wel mee leven. Hij zag dat de broeders elkaar kort spraken, waarna Pieter achter om keek, knikte naar Jason en naar hem toe liep. Samen liepen ze naar het kantoor van de magister waar Jason zijn verhaal vertelde. Hij vertelde over de grote hoeveelheid vreemde berichten, over de mogelijke verbanden, die hij echter niet echt hard kon maken. Broeder Pieter luisterde en knikte af en toe. Hij gaf geen commentaar maar vertelde dat hij erover na wilde denken en Jason in de avond zou opzoeken. 'Jason, neem lekker vanmiddag vrij, ga eens de stad in of zo. Na al deze berichten is het goed om je hoofd even leeg te maken.' Ze namen afscheid van elkaar en Jason zag hoe Pieter terug naar de kapel liep.

Die nacht werd er rond twee uur geklopt op de deur van het appartement van Jason. Met een knallende hoofdpijn schrok hij wakker. Hij griste snel een onderbroek naast zijn bed vandaan en trok een T-shirt aan. Voor de deur stond broeder Pieter met een bezorgd gezicht. Hij wilde even binnenkomen. Jason had Pieter leren kennen als een integer mens, anders had hij gepast om midden in de nacht een broeder binnen te laten in zijn huis. Hij had het al vreemd gevonden dat Pieter die avond niet was langs gekomen.

'Jason, ik heb de artikelen die je me hebt gegeven gelezen en overleg gevoerd. Je zult het wel vreemd vinden, maar ik wil dat je je kleren aantrekt en een koffer pakt. Je wordt morgenvroeg verwacht in Rome, in ons moederhuis. Ik kom je over een uur halen. Vergeet je paspoort niet.' En voordat Jason wat kon zeggen liep de broeder weg en verdween in de donkere nacht.

Jason ging op de rand van zijn bed zitten en begon, ondanks zijn hoofdpijn te lachen. 'Wat is hier aan de hand...' Hij keek naar zijn boekenplank waar de Da Vinci Code van Dan Brown stond, naast een paar andere thrillers. Het was een leuk tijdverdrijf die boeken, maar hij geloofde niets van die onzin. En nu leek het erop of hij zelf een rol had in zo'n boek, wat maf. Niettemin voelde hij een lekkere spanning in zijn lijf, dit was wel avontuurlijk. Een uur later werd er weer op de deur geklopt. Jason had wat kleding in een koffer gestopt en was klaar

om mee te gaan. Broeder Pieter gaf Jason een hand en zei dat hij niet mee ging. Jason vroeg hoe en wanneer hij in Rome moest komen. Pieter glimlachte en vertelde hem dat hij zich daar vooral niet druk over hoefde te maken, het zou allemaal voor hem geregeld worden.

Al pratend waren ze bij de poort aangekomen. Voor het klooster stond een taxi klaar. De chauffeur vertelde dat hij opdracht had om naar Eindhoven Airport te rijden. 'Ik moet je binnen drie kwartier afleveren,' zei hij met een vette grijns op zijn gezicht, 'er is goed voor betaald dat ik je daadwerkelijk op tijd aflever.' Jason zakte achterover in het krakende leer van de Mercedes en merkte dat de chauffeur het tempo snel opschroefde nadat de taxi de Bosweg was afgereden. Hij keek over de schouder van de man en zag dat ze met een vaart van 160 over de snelweg reden. Ruim binnen drie kwartier kwamen ze dan ook aan bij Eindhoven Airport. Daar was het erg rustig, het kwam maar zelden voor dat er nachtvluchten vertrokken. Af en toe kwam er 's nachts weleens een verlaat vliegtuig binnen, maar dat waren echt uitzonderingen. Zonder tickets of besef waar hij naar toe moest, liep hij de terminal binnen, waar hij meteen werd aangesproken door een dame op middelbare leeftijd in een keurig grijs mantelpakje. 'Mijnheer Mees?' Jason knikte, waarna de vrouw hem vroeg om te volgen. Ze passeerden zonder veel omhaal de slaperige marechaussee die niet eens zijn paspoort wilde bekijken en liepen de terminal door om uiteindelijk via een deur naar buiten te gaan. Een eindje verder stond een klein zakenvliegtuig met de deur open. Jason keek verwonderd. De vrouw lachte, 'Citation Jet, 700 km/uur, vlieghoogte 13.000 meter. We brengen je in 2,5 uur naar Rome.' Niet veel later zat Jason in een van de vier dikke witleren stoelen en zag de startbaan onder zich verdwijnen. Na een ruime bocht rond Eindhoven zette het vliegtuig koers naar Rome.

Verenigde Staten, Atlanta, 7 januari

Helen zag dat Harry Frost haar met een bestraffende blik aankeek. Ze realiseerde zich dat ze te ver was gegaan met haar uitspraken op deze vergadering. Niettemin moest de lethargie doorbroken worden van de talloze besprekingen van de afgelopen weken. Ze hadden inmiddels al minstens vijftien keer met de hele groep om de tafel gezeten en er was tot nu toe weinig uitgekomen. Ze keek de tafel rond, aan het hoofd zat de Directeur van de Centers for Disease Control, met direct links naast haar twee senior-managers van het CDC. Aan haar rechterkant zaten twee US Army Generaals van Fort Bragg uit Nevada. De rest van de tafel werd ingenomen door tien wetenschappers van het DOD, CDC en natuurlijk haar baas. Professor Doctor Harry Frost was directeur van de faculteit Biologie van de Universiteit van Miami. Haar baas was een prima vent zoals ze het afgelopen jaar had gemerkt, nadat ze na haar afstuderen was begonnen als zijn wetenschappelijke assistente. In het gezelschap van een paar Generaals en niet te vergeten die kenau van het CDC was hij in haar ogen echter veel te bescheiden.

De afgelopen maand hadden ze met hun team dag en nacht gewerkt om de plotselinge geboortegolf en het veranderde gedrag van de reptielen in de US en vooral Florida te verklaren. Een tweede team onder leiding van Prof Colin Wells had de onverklaarbare sterfte van enorme aantallen zoogdieren onderzocht. Uit beide studies was niets gekomen. Alle mogelijke medische en biologische onderzoeksmethoden hadden niets opgeleverd. Ze hadden zelfs gezonde dieren ingeënt met het vogelgriepvirus waar de wereld op dit moment zo bang voor was. Maar zelfs met inenting van grote doses met de voor de mens dodelijke variant H5N1 konden ze niets aantonen. Een dergelijke grote sterfte kon logischerwijs alleen veroorzaakt worden door een agressieve virusstam, maar tot nu toe hadden ze hier niets van konden vinden. Het leek erop dat de dieren spontaan doodgingen. Hun hart stopte gewoonweg met kloppen. Het meest vreemde was dat in sommige veestapels meer dan 99% van de dieren doodging, maar dat er altijd wel wat beesten bleven leven. Er leek niets aan de hand te zijn met die beesten. Haar conclusie was na